DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

13. september 2001 *

I sag C-169/99,

angående en anmodning, som Bundesgerichtshof (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Hans Schwarzkopf GmbH & Co. KG

mod

Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 6, stk. 1, litra d), andet punktum, i Rådets direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler (EFT L 262, s. 169), som ændret ved Rådets direktiv 93/35/EØF af 14. juni 1993 (EFT L 151, s. 32), sammenholdt med bestemmelserne i EF-traktatens artikel 30 og 36 (efter ændring nu artikel 28 EF og 30 EF),

har

* Processprog: tysk.

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. La Pergola, og dommerne M. Wathelet, D.A.O. Edward (refererende dommer), P. Jann og L. Sevón,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Hans Schwarzkopf GmbH & Co. KG ved Rechtsanwälte O.C. Brändel og G. Jordan

— Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV ved Rechtsanwalt C. von Gierke

— den franske regering ved K. Rispal-Bellanger og R. Loosli-Surrans, som befuldmægtigede

— den nederlandske regering ved M.A. Fierstra, som befuldmægtiget

— den finske regering ved T. Pynnä, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Schmidt og H. Støvlbæk, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 5. oktober 2000 er afgivet mundtlige indlæg af Hans Schwarzkopf GmbH & Co. KG og af Kommissionen,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 16. november 2000,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 25. marts 1999, indgået til Domstolen den 5. maj 1999, har Bundesgerichtshof i medfør af artikel 234 EF forelagt to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 6, stk. 1, litra d), andet punktum, i Rådets direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler (EFT L 262, s. 169), som ændret ved Rådets direktiv 93/35/EØF af 14. juni 1993 (EFT L 151, s. 32), sammenholdt med bestemmelserne i EF-traktatens artikel 30 og 36 (efter ændring nu artikel 28 EF og 30 EF).

2 Disse spørgsmål er blevet rejst under en sag mellem selskabet Hans Schwarzkopf GmbH & Co. KG (herefter »Schwarzkopf«) og Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV (herefter »ZBUW«) angående etiketteringen af kosmetiske midler, der fremstilles og forhandles af Schwarzkopf.

Fællesskabsbestemmelserne

3 Det fremgår af fjerde betragtning til direktiv 76/768, at det har til formål på fællesskabsplan at fastsætte de regler, som skal overholdes, for så vidt angår sammensætning, etikettering og emballering af kosmetiske midler.

4 Direktivets artikel 6, stk. 1, litra d), som affattet ved artikel 1, nr. 4, i Rådets direktiv 88/667/EØF af 21. december 1988 om fjerde ændring af direktiv 76/768 (EFT L 382, s. 46), bestemmer følgende:

»Medlemsstaterne træffer alle hensigtsmæssige foranstaltninger for, at kosmetiske midler kun kan bringes i handelen, hvis der på beholderen eller omslagskartonen med uudslettelige, letlæselige og synlige bogstaver er anført følgende angivelser:

[...]

d) særlige forsigtighedsregler, som skal anføres på beholderen og på omslagskartonen, herunder navnlig de regler, der er angivet i kolonnen 'Obligatorisk

brugsanvisning og advarsel på etiketten' i bilag III, IV, VI og VII, samt eventuelle særlige forsigtighedsforanstaltninger vedrørende kosmetiske midler til erhvervsmæssig brug, navnlig midler, som anvendes i frisørsaloner. Hvis dette i praksis er umuligt, skal disse angivelser anføres på en vedlagt meddelelse, idet der ved en angivelse i forkortet form på beholderen eller omslagskartonen henvises til de nævnte angivelser.«

5 Artikel 6, stk. 1, litra d), i direktiv 76/768, som ændret ved artikel 1, nr. 6, i direktiv 93/35, bestemmer:

»Hvis dette i praksis er umuligt, skal disse angivelser anføres på en vedlagt meddelelse eller etiket eller et vedlagt bånd eller kort, idet forbrugerens opmærksomhed henledes på nævnte angivelser enten ved en angivelse i forkortet form eller ved det i bilag VIII viste symbol på beholderen og omslagskartonen.«

6 Artikel 7, stk. 1 og 2, i direktiv 76/768 fastslår:

»1. Medlemsstaterne kan ikke af grunde, der vedrører kravene i dette direktiv med bilag, nægte, forbyde eller begrænse markedsføringen af kosmetiske midler, som opfylder betingelserne i dette direktiv og dets bilag.

2. De kan dog kræve, at de i artikel 6, stk. 1, litra b), c) og d), foreskrevne angivelser er affattet på i det mindste det eller de nationale sprog.«

7 Artikel 7 i direktiv 76/768 er for første gang ændret ved direktiv 93/35. Artikel 7, stk. 2, har, som affattet ved artikel 1, nr. 10, i direktiv 93/35, følgende ordlyd:

»De kan dog kræve, at de i artikel 6, stk. 1, litra b), c), d) og f), foreskrevne angivelser affattes på i det mindste det eller de nationale eller officielle sprog; de kan desuden kræve, at de i artikel 6, stk. 1, litra g), foreskrevne angivelser affattes på et sprog, som er letforståeligt for forbrugerne. Med henblik herpå vedtager Kommissionen efter fremgangsmåden i artikel 10 en fælles nomenklatur for bestanddelene.«

De nationale bestemmelser

8 Kosmetik-Verordnung (den tyske bekendtgørelse om kosmetiske midler) af 19. juni 1985 (BGBl. 1985 I, s. 1082), som ændret, med virkning fra den 1. januar 1997 ved Fünfundzwanzigste Verordnung zur Änderung der Kosmetik-Verordnung (femogtyvende bekendtgørelse om ændring af bekendtgørelsen om kosmetiske midler) af 23. december 1996 (BGBl. 1996 I, s. 2186), fastslår i artikel 4, stk. 2, andet punktum:

»Hvis angivelsernes fuldstændige ordlyd af praktiske grunde ikke kan anbringes på beholderen og emballagen, skal disse angivelser anføres i en vedlagt meddelelse eller på en vedføjet etiket, papirstrimmel eller mindre kort, hvortil forbrugeren henvises ved en forkortet angivelse på beholderen og emballagen eller ved det symbol, som er afbildet i bilag 8.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

9 Schwarzkopf fremstiller og forhandler blandt andre hårplejeprodukter hårfarvemidler under betegnelsen »Igora Royal«. Disse hårfarvemidler er bestemt til frisører og til andre, der anvender midlerne erhvervsmæssigt, men ikke til private forbrugere. De indeholder kemiske stoffer som diaminotoluener og resorcin.

10 I henhold til Kosmetik-Verordnung skal der, når et produkt indeholder disse to former for kemiske stoffer, gøres opmærksom herpå ved følgende advarsler:

— for diaminotoluenerne: »Kun til erhvervsmæssig brug. Indeholder diaminotoluen. Stoffet kan fremkalde en allergisk reaktion. Der bør bæres egnede handsker«

— for resorcin: »Kun til erhvervsmæssig brug. Indeholder resorcin. Øjnene bør straks skylles, såfremt produktet kommer i forbindelse hermed«.

11 Disse advarsler bliver af Schwarzkopf kun gengivet i deres fulde længde på den meddelelse, der vedlægges de omhandlede produkter. Af omslagskartonen og den tube, der tjener som beholder, fremgår alene følgende forkortede angivelse på ni sprog (tysk, fransk, nederlandsk, engelsk, spansk, svensk, italiensk, portugisisk og arabisk): »Kun til erhvervsmæssig brug. NB! Brugsanvisningen og advarslerne bør følges.«

12 ZBUW, et organ til varetagelse af virksomhedernes økonomiske interesser, der navnlig har som målsætning at bekæmpe illoyal konkurrence, er af den

opfattelse, at Schwarzkopf er forpligtet til at anbringe advarslerne i deres fulde ordlyd såvel på omslagskartonen som på beholderen, affattet på sproget i det land, hvor produktet sælges, hvilket uden videre er muligt, når det er begrænset til dette sprog.

13 ZBUW har derfor nedlagt påstand om, at det forbydes Schwarzkopf at bringe de omhandlede produkter i omsætning, så længe de påbudte advarsler ikke er anbragt på disses emballage og beholder. Det har endvidere nedlagt en subsidiær påstand angående affattelsen af meddelelsen og af den henvisning, der fremgår af beholderen. Schwarzkopf har rejst indsigelse herimod under anbringende af, at der efter de gældende nationale bestemmelser er mulighed for at undlade at anbringe advarslerne i deres fulde ordlyd på emballagen og beholderen, »hvis dette i praksis er umuligt«.

14 Afgørelsen fra den tyske førsteinstans tog alene den subsidiære påstand nedlagt af ZBUW til følge. ZBUW fik derimod medhold i sin principale påstand ved appelinstansens afgørelse. Schwarzkopf har herefter indgivet en revisionsanke til Bundesgerichtshof til prøvelse af den sidstnævnte afgørelse.

15 Da Bundesgerichtshof finder, at afgørelsen af revisionsankesagen afhænger af fortolkningen af direktiv 76/768, som ændret ved direktiv 88/667, og af traktatens artikel 30 og 36, har den besluttet at udsætte afgørelsen af sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal begrebet i artikel 6, stk. 1, litra d), andet punktum, i Rådets direktiv [76/768, som affattet ved direktiv 88/667] 'hvis dette i praksis er umuligt' fortolkes således, at der også tillades en angivelse på flere sprog af den påbudte advarsel, som er foretaget af producenten eller sælgeren af et kosmetisk middel, hvilket af denne anses for hensigtsmæssigt af økonomiske grunde og for at lette produkternes omsættelighed inden for Fællesskabet, når dette medfører, at advarslens fulde ordlyd kun kan gengives i en tydelig og læselig form på den

vedlagte meddelelse, og der af pladshensyn kun kan anføres en forkortet angivelse på emballagen og beholderen? Konkret: Er det tilladt at undlade at angive advarslens fulde ordlyd på emballagen og beholderen og dér kun gengive den i forkortet form, såfremt virksomheden af de nævnte grunde anser det for hensigtsmæssigt at anvende samme udformning på ni sprog i de forskellige lande, hvor den bringer sine produkter på markedet (heraf otte EU-medlemsstater)?«

Den relevante affattelse af direktiv 76/768

16 Kommissionen har gjort gældende, at den affattelse af direktiv 76/768, der skal fortolkes, ikke er den, der følger af direktiv 88/667, og som der henvises til i de præjudicielle spørgsmål indeholdt i forelæggelseskendelsen, men den, der følger af direktiv 93/35.

17 Det bemærkes i den henseende, at Bundesgerichtshof i sin forelæggelseskendelse har fastslået, at den affattelse af Kosmetik-Verordnung, der finder anvendelse i hovedsagen, er den, der var gældende fra den 1. januar 1997. Denne affattelse af Kosmetik-Verordnung er imidlertid den, der følger af gennemførelsen af direktiv 93/35 i tysk ret.

18 Den affattelse af direktiv 76/768, som Domstolen er blevet anmodet om at fortolke, er således ikke den affattelse, der følger af direktiv 88/667, men den, der følger af direktiv 93/35 (herefter »direktiv 76/768, som ændret«). Under alle omstændigheder, som det også er fremhævet af generaladvokaten i punkt 17 i dennes forslag til afgørelse, findes udtrykket, »hvis dette i praksis er umuligt«, hvis fortolkning er afgørende for besvarelsen af de præjudicielle spørgsmål, i artikel 6, stk. 1, litra d), andet punktum, i direktiv 76/768 i begge affattelser.

De præjudicielle spørgsmål

19 Med spørgsmålene, der angår det samme retlige problem, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om der foreligger et tilfælde omfattet af udtrykket »hvis dette i praksis er umuligt«, jf. artikel 6, stk. 1, litra d), andet punktum, i direktiv 76/768, som ændret, når de påbudte advarsler ikke angives i deres helhed på et kosmetisk middels beholder og emballage på det eller de sprog, der er foreskrevet af den medlemsstat, hvor midlet bringes i omsætning, fordi producenten eller forhandleren af økonomiske grunde og for at lette midlets omsættelighed inden for Fællesskabet ønsker at mærke dette middel på ni sprog, hvoraf otte er officielle fællesskabssprog, og dermed er nødsaget til at forkorte disse advarsler på beholderen og emballagen.

Indlæg indgivet til Domstolen

20 Schwarzkopf har gjort gældende, at de tilfælde, der er omfattet af udtrykket »hvis dette i praksis er umuligt«, og i hvilke forpligtelsen til at angive advarslerne i deres helhed på beholderen og emballagen kan fraviges, ikke er begrænset til alene at omfatte tilfælde af objektiv umulighed. Selskabet har forklaret, at dets hensigt har været at give det i hovedsagen omhandlede produktsortiment en ensartet udformning med henblik på at kunne forhandle produkterne i hele Fællesskabet og at tage hensyn til såvel den tiltagende internationalisering af samhandelen som den sproglige mangfoldighed, der bliver stadig mere udbredt i medlemsstaterne. Selskabets mål har navnlig været at gøre det muligt for borgerne i Europa at forstå de advarsler, der er påbudt ved direktiv 76/768, når de arbejder i en medlemsstat, hvor deres modersmål ikke tales.

21 Ifølge Schwarzkopf er det væsentligt at holde sig for øje, at de i hovedsagen omhandlede produkter udelukkende er bestemt til erhvervsmæssige brugere, der anvender dem til daglig, således at man kan gå ud fra, at det for disse personer, i

modsætning til hvad der er tilfældet for de endelige forbrugere, er tilstrækkeligt, at advarslerne fremgår af meddelelsen. Schwarzkopf tilføjer, at det må afvises, at udtrykket »hvis dette i praksis er umuligt« skal undergives en snæver fortolkning, under hensyn til de hindringer, dette ville skabe for varernes frie bevægelighed.

22 ZBUW gør gældende, at såvel en afvejning af de involverede interesser som hensynet til den med direktiv 76/768 tilsigtede målsætning, beskyttelse af den offentlige sundhed, taler for en snæver fortolkning af udtrykket »hvis dette i praksis er umuligt«. Ifølge ZBUW omfatter dette udtryk vanskeligheder af teknisk karakter, som gør det umuligt at foretage en hensigtsmæssig angivelse af visse oplysninger på beholderne. Selv om det måtte være rigtigt, at praktiske grunde ikke kan sidestilles med en fuldstændig umulighed for at gengive de omhandlede angivelser på selve beholderen, kan hensyn, der udelukkende er af økonomisk karakter, dog ikke være tilstrækkelige.

23 De regeringer, der har indgivet indlæg til Domstolen, dvs. den franske, den nederlandske og den finske regering, har gjort gældende, at udtrykket »hvis dette i praksis er umuligt« i overensstemmelse med målsætningerne vedrørende beskyttelse af den offentlige sundhed og forbrugeroplysning skal fortolkes snævert.

24 Den finske regering tilføjer, at direktiv 76/768 ikke alene har som målsætning at beskytte forbrugernes sundhed, men også de erhvervsmæssige brugeres. Faktisk er sundhedsrisikoen ofte større for de sidstnævnte, fordi de anvender produkterne ofte. Den franske regering gør for sit vedkommende gældende, at kunderne har al mulig interesse i, at de erhvervsmæssige brugere, i deres egenskab af tjenesteydere, over for dem overholder alle sikkerhedsregler.

25 Den nederlandske regering gør gældende, at tilfælde, der er omfattet af udtrykket »hvis dette i praksis er umuligt«, navnlig kan være en følge af enten omfanget eller den særlige udformning af det omhandlede produkt (f.eks. en meget lille

beholder til en læbestift eller en øjenblyant), eller en særlig præsentationsmåde, der er sædvanlig for produktet (f.eks. stykker af sæbe, der ikke er indpakket, eller badeperler). Det vil kun være under sådanne omstændigheder, at forpligtelsen til at yde forbrugeren den bedst mulige oplysning med hensyn til en fuldstændig sikker anvendelse af produktet kan opfyldes ved en adskilt meddelelse.

26 Kommissionen anser det for særdeles tvivlsomt, at udelukkende økonomiske grunde kan skabe et tilfælde omfattet af udtrykket »hvis dette i praksis er umuligt«, jf. artikel 6, stk. 1, litra d) i direktiv 76/768, som ændret, og foreslår følgelig, at de forelagte spørgsmål besvares benægtende.

Domstolens bemærkninger

27 Det bemærkes indledningsvis, at fællesskabslovgiver gennem vedtagelsen af direktiv 76/768 har villet forene hensynet til den frie bevægelighed for kosmetiske midler med hensynet til beskyttelse af den offentlige sundhed.

28 Som det fremgår af anden og tredje betragtning til direktiv 76/768, har fællesskabslovgiver antaget, at forskellene mellem de nationale bestemmelser om kosmetiske midler medfører, at producenterne må differentiere deres produktion efter den medlemsstat, i hvilken midlet skal anvendes, og at disse forskelle skaber hindringer for samhandelen med de nævnte midler, men fællesskabslovgiver har dog også fastslået, at disse nationale bestemmelser har som målsætning at beskytte den offentlige sundhed, og at denne målsætning derfor også bør være grundlaget for den fællesskabsretlige tilnærmelse af bestemmelserne på dette område. De senere ændringer af direktiv 76/768 har været båret af de samme betragtninger.

29 Det skal herefter fremhæves, at artikel 6, stk. 1, litra d), i direktiv 76/768, som ændret, ikke sondrer mellem forskellige brugergrupper for så vidt angår beskyttelsesniveauet for den offentlige sundhed. Selv om denne bestemmelse

henviser til særlige forsigtighedsforanstaltninger, der skal følges for kosmetiske midler bestemt til erhvervsmæssigt brug, er det ikke med det formål at fastsætte et særskilt regelsæt for erhvervsmæssige brugere, men udelukkende for at fastsætte, hvilke angivelser der skal være anført på disse midlers beholder og emballage.

30 Det fremgår af sagen, at det er væsentligt, at de forsigtighedsregler, der skal følges, kommer til frisørers og andre erhvervsmæssige brugeres kendskab med henblik på at sikre, at såvel deres egen som deres kunders sundhed beskyttes. Diaminotoluener kan fremkalde allergiske reaktioner, hvorfor det tilrådes at bære egnede handsker ved brug. For så vidt angår resorcin bør øjnene straks skylles, såfremt produktet kommer i forbindelse hermed.

31 Det er endelig væsentligt at bemærke, at andet punktum i artikel 6, stk. 1, litra d), i direktiv 76/768, som ændret, udgør en undtagelse til den regel, der indeholdes i bestemmelsens øvrige del og derfor bør undergives en snæver fortolkning.

32 Det er imidlertid ubestridt, at tilfælde omfattet af udtrykket »hvis dette i praksis er umuligt« ikke nødvendigvis skal sidestilles med tilfælde af objektiv eller absolut umulighed. Det ville nemlig være ufornødent at påberåbe sig hensynet til beskyttelse af den offentlige sundhed eller et andet alment hensyn som begrundelse for tilsidesættelse af en fællesskabsretlig forpligtelse, hvis overholdelse af denne forpligtelse var objektivt umulig.

33 Heraf følger, at udtrykket, »hvis det i praksis er umuligt«, skal forstås bredere, navnlig som omfattende tilfælde, hvor en uforkortet angivelse af påbudte advarsler objektivt set er mulig, men kun hvis der anvendes typer, der er så små, at de bliver nærmest ulæselige, såvel som tilfælde, hvor de uforkortede advarsler, trykt med læselig skrift, dækker det meste af produktet, således at producenten

ikke er i stand til på tjenlig vis at påføre produktet dets betegnelse og andre tilsvarende oplysninger.

34 Bortset fra tilfælde, hvor beholderens og emballagens dimensioner for det omhandlede produkt er fastsat ved særlige lovmæssige forskrifter, må man støtte sig på de dimensioner, produktets beholder og emballage er givet fra producentens side, når det skal afgøres, om det er eller ikke er muligt at angive de påbudte advarsler derpå i deres helhed. Den omstændighed, at producenten havde kunnet vælge større dimensioner for at kunne gengive advarslerne fuldt ud og med læsbare typer, uden derved at give afkald på andre oplysninger vedrørende produktet, hindrer ham ikke i at påberåbe sig tilfælde, hvor dette »i praksis er umuligt«.

35 Derimod er det ikke i sig selv tilstrækkeligt til at begrunde, at de påbudte advarsler angives i forkortet form, at producenten eller forhandleren af det omhandlede produkt ønsker at lette dettes omsættelighed inden for Fællesskabet. Da udtrykket »umuligt« i almindelighed henviser til en faktisk omstændighed som den, der vil påberåbe sig umuligheden, ikke er herre over, kan det ikke forstås således, at producenten eller forhandleren af produktet efter sit forgodtbefindende kan påberåbe sig, at der er tale om et tilfælde omfattet af udtrykket, »hvis dette i praksis er umuligt«, jf. artikel 6, stk. 1, litra d), andet punktum, i direktiv 76/768, som ændret, på grundlag af det antal sprog han har valgt at anvende, hvad enten disse er fællesskabssprog eller ej.

36 Denne fortolkning af artikel 6, stk. 1, litra d), andet punktum, i direktiv 76/768, som ændret, er i overensstemmelse med traktatens bestemmelser og navnlig med bestemmelserne i dens artikel 30 og 36.

37 I den forbindelse bemærkes, at forbuddet mod kvantitative restriktioner samt foranstaltninger med tilsvarende virkning ifølge Domstolens faste praksis ikke blot gælder for nationale foranstaltninger, men også for foranstaltninger, der

udgår fra fællesskabsinstitutionerne (jf. i den forbindelse bl.a. dom af 9.8.1994, sag C-51/93, Meyhui, Sml. I, s. 3879, præmis 11).

38 Det følger ligeledes af Domstolens faste praksis, at traktatens artikel 30 forbyder hindringer for de frie varebevægelser, der følger af regler om, hvilke betingelser varer skal opfylde (f.eks. med hensyn til benævnelse, form, dimensioner, vægt, sammensætning, præsentation, mærkning og emballage), uanset om sådanne regler anvendes uden forskel på alle varer, når en sådan anvendelse ikke kan begrundes ud fra et alment hensyn, der går forud for hensynet til de frie varebevægelser (jf. bl.a. dom af 3.6.1999, sag C-33/97, Colim, Sml. I, s. 3175, præmis 38).

39 Det er korrekt, at nationale sprogkrav som dem, der er hjemlet ved artikel 7, stk. 2, i direktiv 76/768, som ændret, udgør en hindring for samhandelen inden for Fællesskabet, eftersom de omhandlede midler, alt efter det eller de sprog, der er foreskrevet i den medlemsstat, hvor midlet bringes i omsætning, skal forsynes med forskellig etikettering, hvilket medfører ekstraomkostninger til emballage. Nødvendigheden af at ændre beholderen eller emballagen udelukker desuden, at der kan være tale om »former for salg« (jf. dom af 24.11.1993, forenede sager C-267/91 og C-268/91, Keck og Mithouard, Sml. I, s. 6097, præmis 16).

40 Disse hindringer er dog begrundet i det almene hensyn, som beskyttelsen af den offentlige sundhed udgør. De oplysninger, som producenterne eller forhandlerne af kosmetiske midler omfattet af direktiv 76/768, som ændret, er forpligtede til at angive på midlets beholder og emballage, vil nemlig, medmindre de gengives ved anvendelse af piktogrammer eller andre tegn end ord, være uden praktisk nytte, hvis de ikke er affattet på et sprog, som kan forstås af de personer, de er rettet til (jf. vedrørende levnedsmidler Colim-dommen, præmis 29).

41 Det må tilføjes, at forpligtelsen til at angive de påbudte advarsler i deres helhed ikke bør medføre, at det bliver urimelig vanskeligt at markedsføre kosmetiske midler i samme udformning i flere medlemsstater. Markedsføringen af midlerne kan dog ikke anses for at være vanskeliggjort i urimelig grad i tilfælde, hvor den afledte ret fortolkes på en sådan måde, at den forhindrer en producent eller forhandler af kosmetiske midler, der ønsker at markedsføre sine produkter under ni sprog, hvoraf otte er officielle fællesskabssprog, i at påberåbe sig, at der er tale om et tilfælde omfattet af udtrykket, »hvis dette i praksis er umuligt«, med henblik på at unddrage sig forpligtelsen til at angive de påbudte advarsler i deres helhed på beholderen og emballagen.

42 De forelagte spørgsmål må således besvares med, at der ikke foreligger et tilfælde omfattet af udtrykket, »hvis dette i praksis er umuligt«, jf. artikel 6, stk. 1, litra d), andet punktum, i direktiv 76/768, som ændret, når de påbudte advarsler ikke angives i deres helhed på et kosmetisk middels beholder og emballage på det eller de sprog, der er foreskrevet af den medlemsstat, hvor midlet bringes i omsætning, fordi producenten eller forhandleren af økonomiske grunde og for at lette midlets omsættelighed inden for Fællesskabet ønsker at mærke dette middel på ni sprog, hvoraf otte er officielle fællesskabssprog, og dermed er nødsaget til at forkorte disse advarsler på beholderen og emballagen.

Sagens omkostninger

43 De udgifter, der er afholdt af den franske, den nederlandske og den finske regering samt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Bundesgerichtshof ved kendelse af 25. marts 1999, for ret:

Der foreligger ikke et tilfælde omfattet af udtrykket, »hvis dette i praksis er umuligt«, jf. artikel 6, stk. 1, litra d), andet punktum, i Rådets direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler, som ændret ved Rådets direktiv 93/35/EØF af 14. juni 1993, når de påbudte advarsler ikke angives i deres helhed på et kosmetisk middels beholder og emballage på det eller de sprog, der er foreskrevet af den medlemsstat, hvor midlet bringes i omsætning, fordi producenten eller forhandleren af økonomiske grunde og for at lette midlets omsættelighed inden for Fællesskabet ønsker at mærke dette middel på ni sprog, hvoraf otte er officielle fællesskabssprog, og dermed er nødsaget til at forkorte disse advarsler på beholderen og emballagen.

La Pergola Wathelet Edward

Jann Sevón

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. september 2001.

R. Grass

Justitssekretær

A. La Pergola

Formand for Femte Afdeling